

Radiografia numèrica

La diòcesi de Girona és la tercera més extensa de les vuit de Catalunya, amb una superfície de 4.705 km² que comprèn quasi la totalitat de les comarques gironines més part nord del Maresme. Pel que fa a la població, segons el cens del 1998, segueix el gegant de Barcelona amb 592.689 habitants, encara que sigui de ben lluny.

Pel que fa al nombre de sacerdots, també té el segon lloc, ja que a final del 2000 s'hi compten 246 preveres diocesans. Això distribueix més de dues mil quatre-centes persones per ministre. Si tots es volguessin confessar alhora seria un problema, però aquesta és una hipòtesi poc probable, perquè la pràctica religiosa ha disminuït notablement, com a la resta del Principat. Al llarg del 1999, segons les dades que el bisbat envia a final d'any al Vaticà, es van batejar 4.582 persones, la gran majoria nadons de menys d'un any. Es pot pensar que aquests infants són fills de parelles joves, practicants i fecundes que, encara que minoritàries, influeixen en les estadístiques. Una prova és que el nombre d'alumnes de primària que han demanat fer classe de religió en el curs 2000-2001 ha augmentat respecte al de l'any passat, i arriba quasi a la meitat dels escolars.

Si tornem als sacerdots, cal tenir en compte un estudi realitzat pels jesuïtes al mes de març, en el qual es mostrava que el 2010 la meitat s'hauran jubilat, la qual cosa representa un greu problema d'atenció pastoral, ja que el relleu sols compta amb sis seminaristes diocesans.

Per tant, un salvavides imprescindible seran els laics. En els darrers cinc anys s'ha fet un gran esforç de formació, especialment a través de l'institut Superior de Ciències Religioses, i actualment ja hi ha 14 persones que han acabat els cinc anys de teologia, malgrat que encara no han obtingut la llicenciatura perquè han de presentar

Pasqua Jove a Olot

ANNA CARRERAS / El Punt

la tesina. El nombre de diplomats és notablement superior (per a aquest curs hi ha quasi 200 inscrits), però malauradament els estudiants s'orienten cap a l'ensenyament, i n'hi ha pocs que preveuen fer un servei pastoral. La veritat és que aquesta «sortida» no és especialment engrescadora. Una raó pot ser que a la diòcesi no hi ha cap diaca permanent, és a dir, homes, que poden ser casats, que participen del ministeri de l'orde i que poden exercir determinades funcions litúrgiques.

De moment, a les parròquies on la falta de rector és insalvable ja hi ha equips de seglars o de religiosos que supleixen el prevere, com és el cas d'Ullà, Sant Miquel de Fluvià o Vilamacolum. El mossèn amb més acumulació de rectories és Sebastià Congost, de 63 anys, responsable de la Canya i nou comunitats més des del 1997. El segueix Josep Colomer, de 65 anys i rector de Cornellà de Terri i vuit més. Després vénen Pere Soler (Sant Esteve de Llémena), Marc Farré (Navata), Eudald Vilà (Besalú) i Joan Triadó (Vilademuls), que tenen vuit parròquies i passen dels seixanta, excepte el darrer que en té 55 però que també fa de delegat episcopal de catequesi.

En referència als religiosos cal dir que són 104 homes i 791 dones, i com a dada curiosa, a final del 1999 es van resoldre 12 casos d'anul·lació matrimonial i 54 quedaven pendents.